

חובה לראות:

תל-אביב: חנה ואחיותיה. שיחות מלוכ- לכות. חוזה השרטט. נרדפי-החוק. מלו. דקה לחצות.

ירושלים: דקה לחצות. זימדיאוס.

חיפה: שיחות מלוכלכות. נרדפי-החוק.

תל-אביב:

שיחות מלוכלכות (דיזינגוף. קנדה): סאטירה-מבריקה על העולם האקדמי בקנדה. דרך שיחות-נפש - תחילה בין ארבעה גברים ואחר כך בין ארבע נשים. השמיניה מת-

שחקן הופמן חלומות מתנפצים

כנסת יחד, לבסוף, כדי לגלות שהספורט המשע- שע הפך לרמאה משעשעת פחות.

חנה השרטט (הקולנוע. בה- צגות מיוחדות. אנגליה): סרטו המתוחכם וה- אסתטי של פיטר גרינוואי על אמת ושקר באמי- נות, שאפשר לגזור ממנו שפע של משלים אחי- רים. ביניהם לתעשיית הקולנוע.

נרדפי-החוק (לב. ארצות-הב- רית. מוצג גם בשיבט בחיפה): שלושה אסירים, ג'ון לורי תום ויטס ורוברט בניני. נמלטים מכלא ויוצאים למסע בשחור-לבן על פני ביצות לואיזיא- אנה. מצולם להפליא על-ידי רובי מילר, ומלא בהברקות רעננות ובהתנהגות מחרה, האופיינית ליוצאי-הרופן של ג'ים ג'ארמוש.

קויאניסקאצ'י (בית-ליסין. ארצות- הברית): השלמה לקונצרט של פיליפ גלאס, במסע על פני אמריקה והציוויליזציה המשחיתה את נופיה. נסיון מעניין.

קרוקודיל דנדי (דקל. אוסט- רליה): הלהיט המפתיע ביותר של השנה בעולם כולו. סיפור על עיתונאית הבאה לתהות על קנ- קנו של צייר תנינים אמיי, וניצודה בעצמה. מבט משועשע ומשעשע בחילופי סביבות והרגלים קנויים של שני גיבורים, המגלים שהחיות סימי- פאטיות יותר מפיראי העיר הגדולה.

מלו (לב. צרפת): אלן רנה מרגים איך להעביר מחזה לא מבריק לקולנוע מעולה. בעזרת ארבעה שחקנים מעולים, סאבין אומה כאשר הנקרת בין שני מוסיקאים - פייר אר- דיטי וז'אן דוסוליה. פאני ארדן בתפקיד קטן אך עשוי היטב.

מותו של סוכן (מוסיואן. ארצות- הברית): דאסטין הופמן כוילי לומן, הסוכן שח- לומותיו מתנפצים במחזהו הקלאסי של ארתור מילר. מצולם לבר כדריקנות אקדמית של פולקר שלנדרוף.

דרור ליצר

משהו פראי (סיוון. תל-אביב. אר- צות-הברית) - בחור בעל מראה מרובע לחלוטין. המפגין חוסר-מנו- חה בולט, יוצא ממיסעדה בלי ל- שלם את החשבון. נערה שעקבה אחרי מעשיו עוצרת אותו. אבל תחת להוכיח אותו מציעה לו טרמפ בחזרה למישרד. אלא שלפתע-פיתאום מתברר לבחור שפניו אינן מועדות לעבודת יומו. הנערה מובילה אותו הרחק מן העיר. למסע פראי ההופך לטיול מטורף, מצחיק עד דמעות ומדמיע עד צחוק. בסופו המסע לא ברור מה חשוב יותר - החיים כפשוטם או היחס שאתה מגלה אליהם ואל רצף האבסורדים המאפיין אותם. גונתן דמה, הבימאי שמוביל את שחקניו ג'ף (מי שהופיע בתפקיד הכמול בסירטו של וודי אלן שושנת קאהיר הסגולה) דאניאלס ומלאני (מי שעשתה בנעוריה אפילו סרט בישראל בשם הגן) גרימית, דרך מבוכ כשל רכבת-שדים, מפתיע בגודש של רעיונות ותפניות מהירות. חילופי בגדים, ציבעי-שיער ואיפור מסמלים שינויים במצב-הרוח וביכולת הניתוק של שני הגיבורים מכל תבנית שיגרתית ומכל מעצורי-העבר. למעשה, מסתבר בסופו של דבר שהכל הוא באשליית הצופה בלבד. המסע שעורכים שני הגיבורים, שאחד השיאים שלו הוא ביקור אצל אמה של הנערה, כשבעיקבותיו לומד הגיבור להכיר את חבריה מן העבר של אהובתו המזורה ואת בן-חיקה הפרוע, הופך להיות מסע להכרת אמריקה. אמריקה האחרת, שכל טיפוס ניו-יורקי מהוגן יסרב להכיר בה כחלק בלתי-נפרד

מלאני גריפית וריי ליוטה: תיזכורת לעבר

ממכורתו. אבל עובדה היא שאמריקה שכזו אכן קיימת, והיא מטורפת מקורית ומפתיעה, עם כל קילומטר שאתה גומע מחוץ לערים המוכרות. בסופו של המסע מוצא עצמו הגיבור לא רק משוחרר יותר ומוכן להכיר את עצמו טוב יותר, כי אם מסוגל לעזור לבת זוגו להחזיר לה את עצמאותה. הכל נעשה בקצב מסחרר, כמסע במהירות מופרזת, כשגם באלימות כמו בענייני המין מגלים הגיבורים כי האדם הוא חיה והדחפים הפראיים והבראשיתיים הם המנחים אותו.

המתבגרת והמיפלגה

נשיקה אדומה (הקולנוע, תל- אביב. צרפת) - נאדיה, נערה בת 15, והוריה, מישפחה יהודית יור- צאת פולין, מכורים לרעיון הקו- מוניסטי בפאריס של שנות החמישים. מסביב לאידיאלים החדשים ולהתנפצותם הכואבת, הבאה בהמשך, בונה המפיקה ורה בלמונט, שהפכה לבימאית, את עלילת סירטה. אלא שהגרעין הפוליטי אינו המוביל היחיד בעלילה, המ- בוססת בעיקר על זיכרונותיה האישיים של הבימאית, דבר המזכה אותה לא רק באותנטיות ובמהימנות כי אם גם בגישה אישית, רוויה בהומור, באהבה לתקופה ולטיפוסים שאיכלסו ובחום אנושי המציינ מי שמסתכל בסלחנות על תקופה וחברה שהקנאות בה נבעה מנעורים ומתמימות, ולא מרוע-לב. בלמונט מספרת את סיפור התפכחותה של נאדיה מן הת- קופה האדומה, יחד עם סימור-האהבה שלה לצלם-עיתונות "קאפיטאליסטי", ובה בשעה את יסורי-התבגרותה, שעה ש- היא מגלה כי לאמה היה בשעתו מאהב והוא, אומנם, אביה, האמיתי, יחד עם שובו של האיש, מאוכזב ועגום, מגן-העדרן הסובייטי, שהתברר כגיהנום חדש. התבגרותה של נאדיה, על רקע האירועים האלה, אם כי מכאיבה לעיתים, מושפעת מאוד מן המציאות הפוליטית, מור- בילה בסופו של דבר להתפכחות חיובית ולהבנה אחרת את עולמה ואת סביבתה. מצד אחד היא מגלה את צידה המכוער של הקנאות וה-

שארלוט ואלנדריי: הלאה הקנאות

קשיחות של חברה למיפלגה (אחת הסצינות החזקות ביותר של הסרט היא אותה ישיבה של צעירים המחליטים להדיח מן המיפלגה חברה נאמנה רק משום שנסעה לבקר את מישפחתה ביוגוסלוויה). מצד אחד נפתח לה פתח לראות את העולם בעיניים אחרות דרך חברה הצלם, היא מבינה שלפעמים מי שנחשב לאויב יכול להפוך לאוהב, ולומדת על צדדים שלא הכירה באופי האנושי, גם את הוריה היא מבינה - כשהיא נוכחת לדעת כי המציאות אינה בהכרח תואמת את החלום.

אמריקה מפח

אנשי הפח (רברן, תל-אביב. אר- צות הברית) - הבימאי בארי לוני- סון (מי שעשה את דינר, סרט מק- סים שהיה אפילו מועמד לאוסקר) טען כי למעשה את עלילת סירטו הזה שאב מן החלק האחורי של אותה המיסעדה, שממנה שאב בשעתו את העלילה והטי- פוסים לסירטו הנ'ל. סביר להניח שאמת בדבריו. אבל לא די בכך כדי לספק עניין. סירטו החדש הזה לוקה בסירובול ובחוסר-טעם. ייתכן בהחלט שלאותם בני בולטימור, הומור זה של סוכני-מכירות והסלנג השגור בניהם מהווה מקור בלתי-אכזב לבדיחות ולהלצות. אלא שכפי הנראה מוגבל ההומור הזה לבני המקום בלבד. שכן קשה מאוד להתלהב מהתכתשותם המטופשת של בני וטילי. שני אלה, ביל (ריצ'רד דריימוס) בובאסקי וארנסט (דני דהויטו) טילי נמשים בבוקר עצבני של יציאתם לעבודה. לשניהם פה גדול, כלשאר סוכני-מכירות העובדים באותו השטח, שעיקר גדולתם ביכולתם לעבוד על הקונה ולמכור לו מיסות אלומיניום שאינו צריך כלל. השניים עובדים בחברות מתחרות ונוקטים בתכסיסים דומים, זו הסיבה שהם הופכים לאויבים במהירות עצומה, כשכל אחד צריך להוכיח את גבורתו לאחרים, שעה שלמעשה הוא אינו מרגיש את עצמו גבר מספיק בעיני עצמו. להחרפת העניין נכנסת בארברה (אשתו של טילי), השחק-

דרייפוס והרשי: הפח והמיכסה

נית המעולה בארברה הרשי, עקרת-בית משועממת ומוזנחת, שההרפתקה עימה משמשת לביבי תחילה כקרן-יגווח נוספת את שנוא-נפשו, אבל עד מהרה הוא מסתבך באהבה רצינית שבאה באיחור, ושמורידה כל סיכוי, ולוא קלוש ביותר, להפוך את הסרט לקומדיה אמיתית של מצבים. הסוף הסנטימנטאלי הופך את אנשי-הפח, המפסידנים הנצחיים, לרמאים קטנים הזקוקים לקצת סימפאטיה כדי להתקיים, ובסך הכל - משאיר טעם לא כל-כך נעים של בקשת אהדה ורחמים